

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.81/2019/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2019. év június hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 1.B.310/2018/42-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a Btk. 316. § a) pontjára pontosítja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 3 (három) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott letartóztatásának befejező napja 2019. év március hó 1. napja.

A vádlott köteles a másodfokú eljárás során felmerült 12.000,- (tizenkettőezer) forint büntügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a vádlottat - a Be. 524. § (1) bekezdésének alkalmazásával - a 2019. március 1. napján kihirdetett 1.B.310/2018/42-I. számú ítéletével a Btk. 316. §-ba ütköző és aszerint minősülő terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette miatt 2 év szabadságvesztés büntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította, továbbá rendelkezett az eljárás során felmerült büntügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett, míg a vádlott és védője a büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.118/2019/8. számú átiratában az ügyési fellebbezést fenntartotta, míg a vádlott és védőjének fellebbezését nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, így törvényesen járt el, amikor elfogadta a vádlott beismerő vallomását. Utalt arra, hogy az előéleti adatok több ponton is kijavításra, illetve kiegészítésre szorulnak. A megállapított tényállás alapján a cselekmény minősítése törvényes, azonban indítványozta a jogszabályhely pontosítását az a) pont feltüntetésével.

Az ügyészség megítélése szerint a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen vette számba, azonban a törvényi minimumban kiszabott és ezáltal a vádhatóság indítványánál enyhébb fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztés olyan kedvező büntetés, amely még a vádlott beismerése mellett is ellenkezik a büntetési célokkal. Érvelése szerint nagyobb nyomatékkel kell értékelni, hogy a vádlott kriminológiai értelemben különös visszaesőnek tekintendő, mert ugyanilyen bűncselekmény miatt már végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, így megállapítható, hogy a korábbi elítélése semmilyen visszatartó erővel nem bírt. Kérte figyelembe venni a kitartó elkövetést, továbbá azt a tényt is, hogy nem csak az alapügyben eljáró bírónőt, hanem annak családját is életveszélyesen megfenyegette.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet tábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát súlyosítsa, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapítsa meg, a minősítés körében a jogszabályhelyet pontosítsa, míg egyebekben a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A vádlott a nyilvános ülésen felszólalásában részletesen kitért a korábbi elítéléseire, és hangsúlyozta, hogy ártatlanul ítélték letöltendő szabadságvesztés büntetésekre. Hivatkozása szerint, amikor 2008-ban börtönbe vonult, a gyerekeit elvették tőle, ami megtörte őket. Hangsúlyozta, hogy a gyerekeinek szüksége van rá, továbbá kérte figyelembe venni, hogy ha kiírja magából a dühét, akkor megnyugszik, ezért történt meg a vád tárgyává tett eset is.

A védő a nyilvános ülésen fenntartotta az enyhítés végett bejelentett fellebbezést. Indoklásul előadta, hogy védence egy családapa, akinél személyiségzavar alakult ki, és ez kifejezetten az igazságszolgáltatásban dolgozó személyekkel szemben koncentrálódik, mivel az igazságszolgáltatás áldozatának tartja magát. A szabadságvesztés büntetéssel összefüggésben kifejtette, hogy a törvényszék által kiszabott tartamot elfogadják, azonban kérte annak - akár a törvény által meghatározott maximális próbaidőre való - felfüggesztését. Az enyhítő körülmények körében utalt az időmúlásra, arra a tényre, hogy védence a bírónőtől elnézést kért, aki azt el is fogadta, továbbá, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról köteles gondoskodni.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy a cselekményével nem akarta befolyásolni a lánya büntetőügyét, kizárólag azért lett ideges, mert nem kapta meg a védő elérhetőségét.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezése alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az iratanyagból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság törvényesen alkalmazta a 2018. július 1. napján hatályba lépett büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvénynek (Be.) a bűnösséget beismerő vádlott tárgyaláshoz való jogáról lemondás intézményét.

A törvényszék a vádlott tárgyaláson tett beismerő nyilatkozatára tekintettel helytállóan vette figyelembe a Be. 524. § (1) bekezdése alapján a Be. 504. § (1)-(3) bekezdését, melynek keretében a Be. 504. § (3) bekezdése alapján törvényesen fogadta el a 42. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt végzésével a vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozatát.

Az elsőfokú ítéletnek a Be. 524. § (1) bekezdés alkalmazásával történt meghozatalára tekintettel az ítéltábla a perorvoslatok alapján eljárva - utalva a Be. 580. § (2) bekezdés a) és b) pontjára - nem vizsgálta az elsőfokú ítélet megalapozottságát, így jelen határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A tényálláshoz kötöttséget nem érintve a másodfokú bíróság a vádlott előéleti adatait annyiban pontosítja, illetve egészíti ki, hogy az 1./ pontban feltüntetett elítélés ügyszáma helyesen B.204/1983/3., a 2./ pont alatt rögzített ítéletben a vádlottat visszaesőként vonták felelősségre és a másodfokú határozat száma 7.Bf.933/2003/5., míg a 3./ pont alatti ítélet esetében a másodfokú határozat száma 1.Bf.995/2006/3.

A tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek, azonban a fellebbviteli főügyészség helytállóan utalt arra határozatában, hogy a bűncselekmény törvényhelyének feltüntetése pontatlan, mivel az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az elkövetéskor hatályban volt a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (Btk.) 316. § a) és b) pontját a 2017. évi. XXXIX. törvény 60. §-a 2018. január 1. napjával kezdődő hatállyal egységesen 316. §-ra módosította.

A Btk. elbíráláskor hatályos rendelkezései, így különösen a bűncselekmény büntetési tételkerete és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja, nem nyújtanak kedvezőbb elbírálást a vádlottra nézve, ezért a Btk. 2. § (1) bekezdése alapján a Btk.-nak az elkövetés idején hatályban volt rendelkezéseit kellett alkalmazni, aminek következtében a másodfokú bíróság a vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a Btk. 316. § a) pontjára pontosította. Az ítéltábla továbbá szükségesnek tartja még rögzíteni a Btk. 314. § (1) bekezdés a) pontját és a (4) bekezdés f) pontját is, mivel e törvényhelyek alapozták meg a Btk. 316. § a) pontjának megállapíthatóságát.

A joghátrány megválasztása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul és a büntetéskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket, azok kiegészítésre nem szorulnak.

Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, amikor úgy ítélte meg, hogy a többszörösen büntetett előéletű vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt, azonban a másodfokú bíróság - a fellebbviteli főügyészség érvelését elfogadva - úgy ítélte meg, hogy vele szemben a büntetési tételkeret alsó határát meghaladó mértékű szabadságvesztés kiszabása indokolt, ezért annak tartamát 3 évre súlyosította.

Az ítéltábla a szabadságvesztés büntetés tartamának megemelésakor nagyobb nyomatékkaal vette figyelembe azt az elsőfokú bíróság által is említett tényt, hogy a vádlottat legutóbb is

terrorcselekmény elkövetésével fenyegetés büntette miatt ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre, ennek ellenére a szabadulását követő egy év elteltével elkövette a jelen eljárás tárgyát képező cselekményt, amiből kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a legutóbbi, de az azt megelőző szabadságvesztés büntetések sem bírtak visszatartó erővel számára. A másodfokú bíróság azt a törvényszék által helyesen rögzített súlyosító körülményt is kiemeli, hogy a vád tárgyává tett cselekményt kitartó jelleggel követte el, vagyis nem egyszeri felindultságból fakadó magatartással valósította meg a terhére rótt bűncselekményt.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra sem a szabadságvesztés büntetés próbaidőre való felfüggesztésével, sem a tartamának törvényi minimumban történő meghatározásával nem értett egyet, ezért az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezésének helyt adva a szabadságvesztés mértékét 3 évre felemelte. A szabadságvesztés büntetés 3 éves tartama szükséges, de egyben elégséges is, az arányban áll a vádlott személyében és cselekményében megnyilvánuló társadalomra veszélyességgel.

A másodfokú bíróság a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamával kapcsolatban arra is rámutat, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdésében szabályozott büntetés kiszabási elv, amely szerint a büntetési tétel középértéke az irányadó, nem jelenti a tételkeret adta lehetőségek negligálását, vagy szűkítését, nem teszi a büntetési rendszert abszolút határozottá, és nem hoz létre bünteteskiszabási kényszerhelyzetet, így semmi sem zárja ki, hogy a bíróság az egyes körülményeket a saját belátása szerint vesse össze, illetve értékelje, azaz a hivatkozott törvényhelyben előírtak alkalmazása nem kötelező érvényű az eljáró bíróságok számára.

Az ítéletábra a szabadságvesztés tartamát a középérték alatt határozta meg, mert a verbális cselekmény elkövetésénél figyelembe vette a vádlott szakértők által megállapított személyiségzavarát.

A másodfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés törvényhelyeként feltünteti még a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontját, továbbá a Btk. 35. §-ára hivatkozást az (1) bekezdésre szűkíti.

A szabadságvesztés büntetés 3 évben történt meghatározása a Btk. 37. § (3) bekezdés a)/ac) pontjára tekintettel a végrehajtási fokozat fegyházban való meghatározását eredményezte volna, azonban az ítéletábra a vádlott személyiségzavara miatt lehetőséget látott a Btk. 35.§ (2) bekezdésének alkalmazásával eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítására, így az elsőfokú ítéletnek a börtön fokozatra vonatkozó rendelkezését érintetlenül hagyta.

A közügyektől eltiltás mértékét a szabadságvesztés tartamához igazítva ugyancsak 3 évre súlyosította. A mellékbüntetés törvényhelyeként az elsőfokú ítéletben írtakon túl feltünteti még a Btk. 35. § (2) bekezdését, valamint a tartamát megalapozó törvényhelyet a Btk. 62. § (1) bekezdésére pontosítja.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, valamint a letartóztatásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámítása, törvényes és az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette ítéletében, hogy ezen rendelkezések mely törvényi előírásokon alapulnak, azonban az ítéletábra a beszámítás törvényhelyeként feltüntetett Btk. 92. §-át az (1) és (2) bekezdésre korlátozza.

A törvényszék az eljárás során felmerült bűnügyi költség összegéről és annak viseléséről is törvényesen rendelkezett, azonban annak jogszabályi hivatkozását a másodfokú bíróság a Btk. 574. § (1) és (2) bekezdésére pontosítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

Az elsőfokú bíróság a vádlott letartóztatását az ügydöntő határozatának kihirdetése után megszüntette, ezért az ítéletábra a rendelkező részben írtak szerint feltüntette a személyi szabadságot érintő bírói engedélyes kényszerintézkedés befejező napját.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében - utalva a Be. 145. § (1) bekezdés a) pontjára - a Be. 574. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2019. év június hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 1.B.310/2018/42-I. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.81/2019/8. számú ítéletében írt változtatásokkal 2019. év június hó 18. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év június hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő